

GALDESTEN OG FRIKADELLER PÅ EN JULEAFTEN

Juleaftner har det med at ligne hinanden i en grad, så de sjældent huskes. Men sker der noget helt specielt, kan der dukke minder op fra erindringens glemmebog. Min barndom fra 8-årsalderen forløb på et husmandssted langt ude på landet. Uden el og telefon. Otte kilometer til nærmeste købstad og et par kilometer til nærmeste telefon. Min mor var fra tid til anden plaget af galdestensanfald. De af mine læsere, der kender denne sygdom, vil vide, at sådanne anfald er ualmindelig smertefulde. Og i den situation var der kun ét, der hjalp – et skud morfin.

En juleaftensdag sidst på eftermiddagen fik min mor et anfald. Hvorfor altid på de mest ubelejlige tidspunkter? Min far af sted på cykel for at ringe efter lægen. I 1950'ernes Danmark var lægen altid familiens praktiserende læge. Han stod til rådighed døgnet rundt – og de allerfleste dage. Familielæge i ordets bedste betydning.

Så rykkede lægen ud fra Tønder. Jeg er sikker på, at han har skyndt sig så meget, han kunne. Men jeg trak først et lettelsens suk, når jeg på lang afstand kunne se det ventede lys fra bilens lygter. For at illustrere datidens lægeservice husker jeg, at samme læge en nat kom ud til os i en forrygende snestorm. Efter at min far i samme vejr og på cykel havde stridt sig frem til telefonen. Himmelen og havet stod i ét. Og da lægen ikke længere var i stand til at forcere snedriverne i bil, tog han skiene frem fra bagagerummet og bragte på dem det med længsel ventede skud morfin.

Men tilbage til hin juleaftensdag. Efter morfinen faldt min mor som vanligt til ro og sov sødeligt til næste dag. Men hvad med maden? Normalt fik vi juleaften den hare, der udgjorde jagtlejen fra vor jord. Men haresteg var ikke lige min spidskompetence. Men frikadeller mente jeg nok, jeg kunne lave. Så de udgjorde maden den juleaften – for min far og mig i ensomtosomhed. Haren fik vi til gengæld dagen efter, hvor min mor atter var fit for fight.